

ELŐSZÓ

Már nem emlékszem, ki szólt akkoriban nekem: az Óbudán most szerveződő **Krúdy Gyula Irodalmi Kör** munkájában részt kívánok-e venni? Az az érzésem, hogy többen szoltak, s mikor jött az írásbeli meghívó az alakuló ülésre, magam is elmentem.

Mi ott, 1982 októberében azért gyűltünk össze – a nagy író utolsó lakóhelyéhez közel –, hogy ne hagyjuk elhamvadni azt a tüzet, amelyet **Krúdy Gyula**, ez a **Nyírségből** újságíróként indult fiatalember még a XIX. század végén rakott, és íróként táplált 1933. május 12-én bekövetkezett haláláig.

Nem ismerek hozzá hasonló nyelv művészt és mesélőt. **Jókai** nagy mesemondó volt, de Krúdy másként mesélt. **Kosztolányi** korszakos nyelv művelő volt, de Krúdy „gyakorolva, belülről művelte” a nyelvet, ami persze semmit sem von le sem Jókai, sem Kosztolányi nagyságából.

Teremtettek e hazában s e nyelven írók regény- és mesehősöket. **Jókai** ezrivel, **Mikszáth** százával, **Móricz Zsigmond** tucatjával. **Tersánszky Józsi Jenő** például a maga egyetlen **Kakukk Marci**jával ült be klasszikusaink könyvtárába. És egyik említett nagy írónk regényfiguráinak értékét sem rontja, ha melléjük állítom Krúdy remekművű **Rezeda Kázmér**ját az ő „szép életé”-vel együtt és **Szindbád**ot, meg melléjük **Fruzsina**t, a századforduló és a XX. század eleje társadalmának éjszakai figuráival egyetemben.

Mi egy évtizede **nem** arra vállalkoztunk, hogy stílusában és hangulatában **másoljuk** Krúdyt, hanem arra, hogy **népszerűsítsük életművét** és szerény képességeink határain belül a **ma társadalmát** igyekezzünk ábrázolni, próbálva kifejezni napjaink társadalmának **életérzéseit** s megközelítőleg **valóságát**.

Olykor megbénít engem a Krúdy életmű **tömeges volta**. Talán mások is így vannak ezzel. De én csak a magam nevében beszélhetek.

Bámulom, szeretem és értem Krúdyt.

Bámulom munkabírását. Ötvenöt rövid évet élt. Tizennyolc éves korától több mint száz kötet könyvet hozott létre, több mint száz művet!

Szeretem, mert költő volt. A prózájában is dalolt, énekelt, hangulatot teremtett. Szeretem, mert bármelyik könyvét bárhol ütöm föl és olvasni kezdem, mintha az elejét is tudnám, de a végét nem. Krúdyt bárhol, bármikor föl lehet lapozni és elandalodni nyelvének muzsikájában.

Értem is Krúdyt, mert egy egészen külön világot, egy **sohasem-volt társadalmat** épített föl és otthonosan mozgott benne. Ez volt az ő menedéke. Az otthona. Titkos búvóhelye, hogy pihenhessen, **ahol vendégül láthat** bennünket is.

A mi egy évtizedünk elszürkül ugyan mellette, de én mégis azt mondom: tanítását, miszerint **„mondja és élje mindenki a magát”**, igyekeztünk követni. A szigorúság mércéjét is használtuk.

Ez az antológia, amelyet most kezében tart az Olvasó, **kollektív munka** eredménye. Engedtessek meg nekem, hogy csupán **Tüskés Tibor** író, irodalomtörténész munkálkodását említsem, aki nagy körültekintéssel, értő szemmel és szívvel, kellő szigorral végezte el a lektorálás munkáját. Köszönet érte! És köszönet előre is azoknak az irodalom iránt érdeklődő **Kedves Olvasóknak**, akik megvásárolják az EGY ÉVTIZED címmel most útjára bocsátott antológiánkat.

Értékeiről nem a szerkesztő feladata beszámolni, hanem ez az értő és friss szemű **kritikusok** joga.

A magam részéről csupán **reménykedni és bizakodni** tudok: a korban és életszemléletben, felfogásban, írói, költői módszerekben és stílusában annyira eltérő csapat **egy dologban mégis azonos**. Valamennyien a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai, akiket összehozott és összetart remek prózaírónk szeretete, az iránta táplált tisztelet, s az Ő ragyogó életművének ismeretében próbálkozik új, eddig soha nem járt ösvényeket törni magának.

Fiatalok, középkorúak és idősek, immár beérkezettek, költők és prózaírók váltogatják egymást e kötetben. Növeli e könyv értékét, hogy egyet mégis említsek: manapság, 1992 őszén jelenik meg – amikor Magyarországon **„illik”** és **„divat”** siratni a kultúrát, amely **„hanyaglik és lassanként sírjába hull...”**

Mint alapító tagnak, elhihetik, ha mondom: **mi a tíz esztendő alatt soha nem sírtuk és ma sem siránkozunk!** Annak ellenére tesszük ezt, hogy **nem támogat bennünket senki**. Azaz: egyetlen

támogatóink **az irodalmat kedvelő és szerető hazai olvasók.** Sokan vannak, csupán **anyagi helyzetük nehéz.**

Mi mégis **bízunk** az Olvasókban, magunkban és a jövőben!

Ez a szerves, hármas egység és bizalom **erősíti hitünket:** ha akarjuk, jövőre is megjelenik újabb antológiánk.

Előre is köszönet az Olvasónak!

Bíró András